

Selo bez gravitacije

Osvanulo je. Osvanulo je još jedno prekrasno jutro. Ptice su pjevale, sunce je žarko sjalo, nije bilo ni oblaka na vidiku. Samo je jedna stvar kvarila sve to - bio je ponedjeljak. Mrzim ponedjeljke jer više ne mogu spavati do pola jedanaest i sanjati uzbudljiva mjesta skrivena negdje u Svemiru, ona koja sam posjetila ili ću posjetiti, kao što to mogu preko vikenda. Ljutito sam se suočila s činjenicama, spremila se i krenula u školu. Sjedila sam na klupici i čekala zvono za početak nastave. Dok sam se dosađivala, došla je moja najbolja prijateljica Ivana. Pomaknula sam svoju torbu u stranu kako bi mogla sjesti kraj mene. Pozdravile smo se našim pozdravom (kojeg smo davno smislile) i počele pričati.

- Jesi li pročitala novine danas? - upitala me.

- Ne, nisam. Zar sam trebala?

- Da, jesi.

- Zašto?

- Pa i na radiju su rekli... najvažnija vijest dan....

- Aaaa, misliš na to da su tu negdje otkriveni neki novi povijesni ostaci?

- Što? Ne, naravno da ne mislim na to! Ali to je zapravo vrlo zanimljivo.

- Jako je zanimljivo... - progundala sam tiho.

- Kako god. U novinama su napisali da su negdje po našem svijetu razbacani dijelovi koji čine *Portal* preko kojeg možeš doći negdje gdje nema gravitacije.

- Nema gravitacije? - rekla sam gledajući ju i misleći da je pogriješila dok je govorila.

- Nema, kad ti kažem! Evo, čekaj... fotografirala sam ti članak iz novina - rekla je i pružila mi svoj mobitel u kojemu je bila fotografija tog članka čiji je naslov bio tiskan velikim, crnim, masnim slovima, a glasio je: ***Najnovije otkriće! Znanstvenici su dokazali da su negdje po svijetu razbacani komadići koji čine Portal za ulazak u Zemlju bez gravitacije!***

- Vidi, stvarno... - rekla sam iznenađeno.

- Zar to nije super? - dodala je veselo.

- Naravno da je super, ali zar ti stvarno misliš da bismo mi dvije uspjele pronaći te dijelove i tako složile taj *Portal*?

- Pa ne znam... možda...

- Ja zato znam. Ne bismo ih pronašle ni da ih tražimo sto godina. Lijepo piše da mogu biti bilo gdje u cijelome svijetu. Kud bi oni bili baš ovdje?

- Možda ipak jesu...

- A jesi li uopće sigurna da je ta priča istinita? Da to nisu možda djeca pisala za novine?

- Mora biti istina. Bila je i na vijestima ujutro... i na radiju... i u novinama... kao što si vidjela...

Daljnji razgovor prekinulo je zvono za početak nastave. Krenule smo u učionicu, ona puna pozitivne i sreće, a ja pesimistički i namršteno nastrojena (jedan od razloga bio je i ponedjeljak). Kad je nastava završila još smo o tome pričale, ali nismo propustile ni odmore. Drugima nismo ništa rekly, to je bila naša mala tajna (koja je bila i na TV-u, i na radiju, i u novinama...).

Pisala sam zadaću kad me Ivana najednom nazvala. Nisam se javila. Mislila sam da će mi opet brbljati o teorijama pronalaska dijelova *Portala*. Opet je nazvala. Nisam se javila ni tada. Zatim mi je poslala poruku: *Nazovi me ODMAH ili se javi kad te zovem!* Nazvala me opet i ja sam se javila.

- Što je tako važno da ne može pričekati ni trenutak? - upitala sam.

- Dođi k meni što prije!
- Ne mogu. Moram napisati zadaću.
- Pusti to. Dat ću ti moju kad kreneš kući pa prepisi.
- Dobro, može. Ali sad mi reci o čemu je riječ.
- Je li čaša do pola puna ili prazna?
- Prazna...?
- Onda samo dođi. Nećeš doći ako ti kažem na što mislim, nećeš mi vjerovati. Reći ćeš da je to nemoguće i glupo.
- Dobro, dolazim. Ali bolje ti je da me ne zoveš zbog nekakvih gluposti.
- Sigurno nisu!
- Bolje ti je... - rekla sam i poklopila. Odmah sam krenula. Došla sam brzo k njoj jer smo susjede.
- Što je to tako važno? - upitala sam.
- Pogledaj... - odgovorila je i pružila mi nekakav ljubičasti kamen - na što te podsjeća?
- Ljubičasti kamen?
- Možda ti ovo pomogne - uputi se do novina i okrene stranicu na onu na kojoj je bio članak o tom selu u Zemlji bez gravitacije. Tamo je bila i slika nekog ljubičastog kamena.
- Onda? Što je to? - upitala je.
- To je možda taj kamen.
- Je. To zaista jest taj kamen.
- Gdje si ga našla?

- Brat ga je našao kad se prije igrao vani s prijateljima. Gradili su nekakvu kućicu ili slično pa su morali otkopati malo zemlje... nemam pojma. Uglavnom, donio mi je ovaj kamen, a rekao je da ih je tamo još.

- Jesi li sigurna da je to...

- I ovo je donio, ali to mi nije pokazao nego sam sama uzela iz njegove sobe - rekla je i pokazala mi nekakav svitak.

- Hoće li se ljutiti jer si to uzela?

- Ne zanima me. I da se ljuti, što ti može? Pa ima pet godina! Ne zna ni koliko je dva plus dva.

- Dobro. Daj da vidim. - rekla sam i uzela svitak.

Na svitku je pisalo da za sastavljanje *Portala* treba skupiti pet komadića koji ga tvore. Također je pisalo da na zemlji, ispod koje su pronađeni komadići, treba kredom nacrtati krug i poslagati komadiće po tom krugu. Tamo smiju biti prisutne najviše tri osobe. Napomenuto je da to treba napraviti istog dana kada su komadići pronađeni jer se njihova moć stvori samo kad se izlože sunčevoj svjetlosti (a to je učinio Ivanin brat kad ih je iskopao). Njihova moć se gubi nakon jednog dana. Gledale smo se u čudu kad smo to pročitale. Nismo gubile vrijeme. Odmah smo potrčale van, na mjesto gdje su se igrali Ivanin brat i njegovi prijatelji. Ivanina mama nije ni pitala gdje idemo, a ja sam svojoj rekla da idem učiti kod Ivane pa je pretpostavljala da to i radim.

- Znaš li ti gdje se oni igraju? - upitala sam ju.

- Naravno da znam. Tamo se igraju svaki dan, a ponekad moram i ja. - rekla je tužno.

Čim smo stigle, vidjele smo "kućicu" od granja, lišća i malo zemlje. Tamo je bila i jedna rupa u kojoj smo zaista našle još ljubičastih kamenčića. Ivana ih je brzo grabila i divila im se.

- Ivana...

- Što je?

- Zaboravile smo kredu. - rekla sam tužno.

- Znala sam da ćemo nešto zaboraviti...

Pravile smo se da smo tužne, a samo smo čekale kada će jedna od nas potrčati do stana i uzeti kredu. Nijedna to nije učinila. Promatrala sam kućicu koju su izgradili Ivanin brat i prijatelji. Odjednom sam ugledala nešto bijelo. Prišla sam bliže i vidjela da je to kreda.

- Spašene smo! - povikala sam.

- Stvorila si kredu? - upitala je pokušavajući okrenuti na šalu.

- Ne, našla sam kredu. Tvoj brat ju je vjerojatno ranije pustio u njihovom "neprobojnom dvorcu". - odgovorila sam te smo se obje nasmijale. Ivana je sakupila preostala četiri komadića, a ja sam na podu nacrtala krug na koji je ona zatim posložila komadiće *Portala*. Već se polako spuštao mrak. Bila sam nestrpljiva i ljuta.

- Ne radi! Ovo je sve bila glupa ideja! Sada neću stići napisati zadaću, a i hladno mi je...

- Strpi se malo...

- Daj mi taj papir! - uzela sam papir koji je Ivanin brat tamo našao i opet ga pročitala. - Pa sve smo učinile kako treba! Ne razumijem zašto ne radi?! Čim sam to rekla, zapuhao je vjetar i otpuhao mi papir iz ruke i odnio ga točno u sredinu kruga. Ispred naših očiju stvorila se velika nakupina ljubičaste prašine koja je letjela posvuda. Zadržala se tamo jednu minutu, a zatim je opet zapuhao vjetar koji ju je odnio negdje drugdje. Kad je vjetar rastvorio maglu, ugledale smo *Portal*. Bio je, doduše, malen, ali dovoljan da mi dvije prođemo kroz njega. Unutar njega bilo je nešto vidljivo, ali nismo razaznale što je to zbog obruba od kamenčića. Kroz rupu koja je bila stvorena tekla je voda, točnije, ljubičasti vodopad.

- Idemo li? - upitala sam ju uzbuđeno.

- Ne znam baš... malo me strah...

- Došle smo sve do ovdje da mi ti kažeš da te je strah? Ne može! Idemo i nema više ni riječi. - rekla sam odlučno te smo, držeći se za ruke, prošle kroz *Portal*. Uopće se nismo smočile kad smo prošle kroz ljubičasti vodopad. Dok smo stajale u vodi, imale smo zatvorene oči i nismo disale. Nakon nekog vremena otvorile smo oči i počele normalno disati. Više nismo mogle izdržati. Gledale smo se u čudu, a mogle smo čuti i neke čudne zvukove. Nakon nekog vremena pred nama više nije bila livada, već jedno selo. U tom je selu prevladavala ljubičasta boja, a bilo je i poprilično veliko. Kućice tamo bile su izgrađene u vrlo modernom stilu, a oko svake se primjećivao nekakav jedva vidljiv svijetloplavi elektronski štit.

- Što je ovo... - izgovorila je Ivana u čudu, gledajući selo iz *Portala* radozvalo.

- Da... Što je ovo?! Zašto su kućice na mjestu? Zašto ne lete? Zašto ovdje ima gravitacije?! - govorila sam ljutito. Zakoraknula sam izvan *Portala*, a u istom trenu kad sam stala na tlo, jedan se štit na kući razbio te je na nju gravitacija prestala djelovati. Ona je jednostavno poletjela u zrak. Sve se više udaljavala te ju nakon nekog vremena više nismo vidjele. Odletjela je. Bilo me strah te sam zakoraknula natrag u *Portal*, a u isto vrijeme mogla sam iz daljine vidjeti onu istu kuću kako se približava i pada natrag na svoje mjesto. Opet je dobila svoj štit te je gravitacija na nju djelovala.

- Mene je strah, hajdemo kući... - rekla je Ivana.

- Ne boj se. Dođi, izađi iz *Portala*. Ništa ti ne će biti. - rekla sam joj te sam ju za ruku povukla van. Onog trenutka kad je stala na tlo, jednoj drugoj kući nestao je štit te je i ona odletjela. Kako smo dalje hodale, kuće su samo letjele na sve strane, a kada bismo koraknule unatrag, jedna bi se uvijek vratila, kao da se ništa nije dogodilo. Mi smo se cijelo vrijeme tome smijale i nastavile hodati.

Odjednom smo iza nas začule neki čudan zvuk. Prestrašile smo se te smo se okrenule kako bismo vidjele što je to. Nije bilo nikoga. Dok smo gledale iza sebe, opet smo čule taj zvuk kako dolazi iz nekog drugog smjera. Još smo se više prestrašile te smo polako počele hodati unatrag, a kuće su počele padati kao kiša. To nam više nije bilo smiješno. Bilo je užasavajuće. Iznenada smo opet čule onaj zvuk iza nas. Okrenule smo se, ali ovaj put ne uzalud. Iza nas je stajalo jedno biće koje je nalikovalo nekakvom duhu. Bilo je bijele boje te se jako isticalo u tom "ljubičastom svijetu". Ono što nas je najviše prestrašilo bilo je to da nije hodalo, već lebdjelo. Biće nas je gledalo i... kao da nam je pjevalo neku svoju pjesmu, koja nam se nimalo nije svidjela. Bila je kao iz nekog horor filma. Odjednom, biće se dignulo još više u zrak te se iznenada, uz jedan užasavajući vrisak, zaletjelo u nas. Nije nas udarilo, već je samo prošlo kroz nas, kao pravi duh. Počele smo osjećati nevjerojatnu slabost. Nismo mogle niti stajati, kamoli hodati. Samo smo pale na tlo, a s nama i kuće koje su prije odletjele. Pred očima nam se počelo magliti i postale smo vrlo umorne. Samo smo željele kući. Najednom nam se zacrnilo pred očima.

Probudile smo se u nekoj veoma svijetloj prostoriji. Bile smo zatvorene u štitovima, kao i one kuće prije, samo što su naši visjeli na visokom stropu. Gledale smo se međusobno i vikale iz svega glasa kako bismo se čule. Nismo se mogle razumjeti niti čuti jer se naši glasovi nisu prenosili izvan štita. Samo smo mogle čuti svaka svoj glas kao jednu dugotrajnu jeku. Uskoro je u prostoriju došao još jedan onakav duh kakvog smo vidjeli prije. Zamahnuo je rukom prema dolje i prekinuo konop koji nas je držao vezane za strop. Mislile smo da ćemo pasti, ali smo zapravo ostale lebdjeti svaka u svom kavezu.

Lebdjele smo po dugim, mračnim, crnim hodnicima slijedeći onog duha. Doveo nas je u jednu veliku bijelu prostoriju u kojoj je bilo još puno kaveza, ali i ljudi (otprilike tridesetak ljudi). Začudile smo se kad smo vidjele da tamo ima još drugih ljudi. Duh je zamahnuo rukom prema gore i mi smo odletjele na vrh ostalih kaveza koji su uredno bili posloženi uza zid, jedan na drugi. Ljudi u njima udarali su po elektronskim štitovima bez obzira na to što ih je nakon svakog udarca udarila struja. Mnogi su ipak bili odustali od lupanja jer su shvatili da neće pobjeći, a i bilo im je dosta udaraca struje.

Mi smo samo gledale. Ostale smo tamo neko vrijeme te nam je već bilo dosta. I Ivani je to sve već dosadilo.

Uskoro sam ugledala jednog već umornog dječaćića kako pokušava gurnuti kavez udarajući ga cijelim tijelom. Nije uspio jer je bio previše umoran, ali vidjela sam da se kavez lagano pomiče te sam i ja pokušala. Radilo je. Bila sam presretna, bez obzira na to što me je već bila malo udarila struja. Odmah sam to pokazala Ivani. Pokušala je i ona. Uspjelo nam je pomaknuti kavez, ali ne i baciti ga. Mogle smo to učiniti, ali smo čekale pravu priliku. Čekale smo da opet dođe duh pa da bacimo kavez na njega. Dogovorile smo se da ću se ja sa svojim kavezom baciti na njega. Bile smo pune nade i sada je samo valjalo biti strpljiv. Ona je to i bila, ali ja sam postajala sve napetija i nestrpljivija jer me bilo strah pomisliti što mi duh može napraviti ako ovo ne uspije.

Napokon je došao duh, a ja sam se već tresla od straha. Duh je razgledavao jesu li svi mirni, a ja sam ipak skupila hrabrost i pokušala. Udarila sam u štit par puta te je on pao ravno na njega. Imala sam zatvorene oči pa nisam vidjela je li plan bio uspješan, ali osjetila sam neku prašinu kako se diže pa sam pretpostavila da jest. Otvorila sam oči i vidjela da duha više nema, a i elektronski štit je na sekundu nestao. Svi štitovi u prostoriji podignuli su se s poda te su počeli lagano letjeti - na njih gravitacija više nije tako jako djelovala. Drugi su ljudi sve to vidjeli te se onima, koji prije nisu imali nade, ona odmah vratila, a onima koji ju jesu imali, samo se povećala.

Jedan drugi duh čuo je da se nešto zbiva te je došao provjeriti što je to bilo. Ivana se tada bacila na njega te su naši štitovi počeli sve brže letjeti zrakom. Još je prašine poletjelo u zrak te je naš štit nestao na nešto duže od sekunde. Dolazili su i ostali duhovi, a ostali su ljudi činili isto. Štitovi su postajali sve slabiji te su nestajali na sve duže vremena. Počeli su nestajati na više od minute te su ljudi počeli izlaziti na hodnike. Svi smo lebdjeli dok smo hodali. Neki više, neki manje. Neki su letjeli potpuno do stropa, a neki su od poda bili udaljeni desetak centimetara. Kad god bismo dotaknuli nekakav zid ili jedan drugoga, odbili bismo se dosta daleko, a kada bi netko pokušao skočiti, skočio bi tako da bi

glavom udario o strop. Cijelo smo se vrijeme osjećali kao astronauti u svemirskoj postaji koji lebde njome te se samo pridržavaju za neke predmete kako bi im bilo lakše tako se čudnovato kretati.

Nije nam bilo jasno kako su svi ovi ljudi došli ovdje jer smo mislile da samo mi imamo kamenje za *Portal*. Onaj dječčić, čiju smo ideju "posudile", rekao je da je i on našao takvo kamenje i potvrdio sve što smo mu rekle: i da je kredom nacrtao krug i da mu je vjetar otpuhao papir u sredinu kruga i da su kuće letjele kad god je napravio korak. Potvrdio je i da ga je duh ovdje doveo, baš kao i nas.

Svi su ljudi odletjeli dalje do kraja hodnika. Tamo je bila jedna velika prostorija puna štitova, ali oni su se dobro vidjeli (bili su tamniji od naših štitova). Zato smo pretpostavili da je struja u njima jača. Na zidu je bio nekakav gumb iznad kojeg je pisalo: *Omogući gravitaciju*. "Doletjela" sam do njega te sam ga pritisnula. Svi smo popadali na tlo te smo počeli normalno hodati. Neke strane štitova nisu radile. Svi su ljudi bez riječi stali u red te hodali kroz taj labirint slijedeći prvoga. Par njih udarila je struja, i to dobro, pa su se drugi morali vraćati kako bi im pomogli da ustanu i krenu dalje.

Pošto gumb za omogućavanje gravitacije nije djelovao izvan one sobe, krenuli smo dalje lebdeći te smo došli do jedne prilično velike prostorije koja je, opet, imala onakav štit kakav smo mi imali oko sebe, samo što je ovaj bio na podu. Većina štitova je radila, ali neki su se povremeno gasili. Svi smo se pogledali u čudu. Trebalo je odrediti tko će ići prvi i nadati se da ga ne će udariti struja.

Prva je krenula Ivana. Nije to htjela, ali ja ju nisam prestajala nagovarati pa je otišla. Pokušala je zapamtiti kojim se redom struja pali i gasi. Većinu toga je zapamtila, ali nije sve. Ivana je od prije znala da, ako bude skočila, skočit će vrlo visoko te će moći dobro vidjeti gdje će pasti. Dok smo bili u zraku, trebalo je dosta dugo da padnemo natrag na tlo. Počela je prolaziti kroz taj izazov te je uspjela odskakati većinu polja (mada je par puta udarila glavom o strop.) Na zadnjem je elektronskom polju izgubila koncentraciju, pogledala prema nama te nije primijetila da će pasti na upaljeno polje. Kad je pala, vrisnula je. Više zato što se prestrašila nego zato što ju je stvarno udarila struja. Kasnije se

nasmijala svojoj pogrešci te je počela zvati ostale da prođu. Većina je uspjela, ali nekima se ipak desilo što i Ivani.

Krenuli smo dalje. Kako smo lebdjeli kroz hodnik, činilo nam se da on postaje sve uži i sve viši. U nastavku je bio toliko uzak da smo jedva prolazili kroz njega. Kad god bismo dotakli zid, odbili bismo se od njega (a bilo je teško kontrolirati se u zraku.) Izlaz iz tog hodnika bio je visok, kao nekakav toranj. Jedva smo prošli kroz dugačka i uska vrata te došli u jednu prostoriju, bijelu poput snijega. Svi su se međusobno gledali i u strahu se držali za ruke.

Odjednom se začula ona strašna pjesma koju je duh pjevao Ivani i meni prije nego što se zaletio kroz nas. Svi su ljudi znali što je to jer se i njima isto desilo kad su prvi put došli ovdje. Počeli su bolje gledati kako bi ugledali duhove, ali to nije bilo jednostavno jer su oni bili bijeli, a bila je i prostorija. Jedinu su nadu davali svijetloplavi štitovi poslagani uz jedan zid.

Dok su gledali, začuo se vrisak. Jedna je djevojčica gledala ravno prema plavim štitovima. Svi smo pogledali prema njima i ispred njih, a imali smo što vidjeti: desetak duhova bilo je poslagano pred njima. Svi su zavrištali, uključujući i mene i Ivanu. Svi su duhovi zajedno u zboru pjevali kako bi se kasnije zaletjeli kroz nas te nas opet sve zarobili. Počeli su se kretati naokolo te smo im izgubili trag jer su se stopili sa zidom. Ljudi su se samo počeli bacati na sve strane kako bi umakli duhovima koji bi se pokušali zaletjeti kroz njih.

Jednom sam, pokušavajući ugledati duha, ugledala jedan stolić i nešto sivkasto na njemu. Pokušala sam odlebdjeti do njega što preciznije i brže kako bih mogla zgrabiti taj sivkasti predmet. To su bile nekakve rukavice. Navukla sam ih te sam, pokušavajući se kontrolirati u letu, zamahnula rukom prema gore, a pritom se dignuo i jedan štit. Kontrolirajući štit, tražila sam duhove te sam jednog našla i zamahnula štitom prema njemu, a on je ostao zarobljen unutra. Isto sam učinila i s ostalima. Kako sam ih više zarobljavala, manje sam letjela te sam se lakše kretala. Isto je bilo i s ostalima.

Na kraju, kad sam pohvatala sve duhove, gravitacija je potpuno djelovala na nas te smo opet svi mogli hodati normalno. Izgleda da su u toj zgradi duhovi kontrolirali gravitaciju. Svi smo brzo pohitali do vrata čim smo ih ugledali. Vani je sve opet bilo ljubičasto i kuće su letjele na sve strane jer smo hodali. Pokušala sam držati rukavicu mirno te se ona, nakon nekog vremena, počela lagano tresti. Ispred mene stvorio se jedan štit od struje. Isti onakav u kakvima smo bili zarobljeni. Uzela sam ga i njime uhvatila još par preostalih duhova koji su letjeli uokolo. Svaki put kad bih ulovila duha, iz kuća koje su još bile na zemlji, začuo se nekakav zvuk. Svi su ljudi prestali hodati jer su se prestrašili zvukova, a kuće su ostale na mjestu. Niti su letjele niti padale. Kroz vrata par kuća prošla su nekakva stvorenja. Izgledala su prestrašeno i bila su visoka. Izgleda da su oni zvukovi bili uzvici sreće koje su oni ispustili kada su kroz prozore vidjeli da duhova više nema.

Ali, jedna nam je stvar bila jako čudna. Kad god bi ta bića napravila korak, odletjela bi u zrak, a kad god bi se sagnula, pala bi natrag u njihovo selo. Odjednom su se ta bića, dok smo ih mi začuđeno gledali, nekako skupila zajedno te su počela plesati po zraku. Čas su bila u zraku i izvodila nekakve čudne poze, a čas su bila na tlu samo mašući rukama jer, da su se pomaknula nogama, opet bi odletjela. Shvatili smo taj ples kao zahvalu što smo se riješili duhova. Bez obzira na to što smo bili sretni zbog plesa, bili smo potpuno zbunjeni te se više nismo ništa pitali. Znali smo da će nam tako biti bolje. Samo smo polako krenuli prema Ivaninom i mojem *Portal*u, dok su iza nas letjele kuće i njihovi čudni stanovnici u svom ludom negravitacijskom plesu... Izašli smo kroz *Portal* u naš gravitacijski svijet i ostavili iza nas to ludo, strašno Selo bez gravitacije.